

Brúðarparið Hans Martin og Hjördis hava verið niðri í fjøru og fylgt presti avstað eftir vigsluna. Aftan fyri tey deknurin, Janus Úti í Stovu. Óvitin vinstrumegin er Bjarti hjá Osmundi

mest gitin er Hanus fyri styrki sína. Ikki lægdi, at hann var ein av teimum, ið fóru til Havnar at binda amtmannin.

Einaferð vóru Hanus og bróðurin Tummas norðuri í Havn. Teir skuldu keypa ein átjan-garnslinu. Onkur, ið inni í handlinum var, hevði tá á orði, at tilika linu mundi eingin kunna slita. Tá skuldi Hanus rætta Tummasi linuna og siga: «toyggj mær hana bróður» Tummas so gjørði, legði linuna um herðarnar og toygdi hana tað, hann var mentur. Síðan legði Hanus hana um herðarnar og sleit hana.

Sagt verður, at teir fyri hetta bragd fingi linuna

fyrí einki.

Eitt lítið brot fari eg at nevna í sambandi við ein av Útistovubøndrunum:

Segn er, at elsti sonur ein Útistovubónða var komin fyri barn, ið ikki var so sjáldsamt tá heldur enn nú. Hann slapp tí ikki at festa, slíkt var ikki lukkuligt tá í tíðini. So einaferð kom fútin til Skúvoyar; hann var so ónatúrliga tjúkkur, og var tí kallaður tjúkki fúti. Ókyrt var, so illa gekst hjá fútanum at koma upp á land. Tá kom har ein ungur maður, og hann gjørði ikki vandari, enn hann tók fútan í kneppið og bar hann niðanfrá. Fútin spurdi aftan á bóndan, hvør henda kemp-

an var. Tá skuldi bóndin svara:

«Det er ulykkesdyret hos mig». «Han er ikke noget ulykkesdyr» sigur fútin. «Jú», sigur bóndin «for han er kommet for et barn». «Det skal ikke skade ham», svaraði fútin. Tá slapp hann at festa eina mørk burtur av Útistovufestinum. Leggjast kann aftrat her, at henda mørkin er til enn í dag sum sjálvstøðug mørk, og eitur Rókarmerkín.

Sum fyrr nevnt, er lesnaður av áhuga í hesum bókum, bæði fyri fólk sunnan- og norðanfjórðs. Her verður eisini nomið við Løbners tíð, og tá verður sum oftast bara hugsa um túrin, tá skúv-

Osmundur í Brekkunum og Jóhanna, ættað av Dimun, høvdu handil í Skúgvi í fimti- og sekstiarunum

oyingarnir fóru til Havnar at binda amtmannin. Men ikki haldi eg, at eysturoyingarnir høreiggjaðu sær minni. Her verður greitt soleiðis frá: Eysturoyingarnir gera mest um seg og hotta við at bróta upp pakkhusini og binda Løbner og handelsforvaltaran Mørk. Tann 14. juli 1808 klokkan 7 á morgni brutu tvær bátsskipanir av eysturoyingum, vápnadrir við hvalváknnum, inni til fútan og kravdu Løbner fongslaðan og avsettan. So teir settu heldur ikki smá krøv.

Men hetta summarið tykist at hava verið eitt heitt summar hjá amtmanninum, tí longu 5. august sama summarið manna skúvoyingarnir eitt áttamannafar við 9 av

teimum frægastu monnunum á oynni. Yngsti maður 17 ár og elsti 58. Petur greiðir soleiðis frá:

Tað man ikki hava verið tespiligt at verið innannfyri, tá ið hesir óðu menn komu inn í handilin henda dagin. Handilsforvaltarin skrivur í brævi 5. august til Løbner og fútan millum annað: «Det er græsseligt, som Skuøerne tumulter. De skelder ei alene mig, men også Kaptejnen (tað er Løbner) og Landfogeden på det græsseligste og ønsker Fanden gale i os alle sammen».

Eg haldi kortini ikki, at tað var lægdi, um skúvoyingarnir vóru illir henda dagin. Teir høvdu ligið í Havn eina heila viku og biða eftir túri fyri at sleppa inn í handilin, og tá

teir so sluppu inn henda dagin fingi teir at vita, at korn fingi teir einki, av tubbaki og brennivini kundu teir faa eitt sindur, um teir vildu; teir høvdu tað gott sum teir høvdu tað, allan tann nógvu fugl.

Ja, her er sanniliga nógv at lesa bæði áhugavert og stuttligt.

Brøðurnir Hanus og Eyðun Andreasen saman við Ólavi Clementsen, hava greitt hetta stórverk til prentingar, snotiligt og væla arbeiði. Verkið er 556 blaðsíður og har eru slakar 300 myndir. Bókin fæst í bókabúðunum, og kostar 440,00 kr.

Væl verðið hond, ið livgar við penni og ei skræðir fólk úr skinni!

Sjørður Poulsen

Pól á Ripuni kemur upp á Høvdanum við fullum roðum

Systrarnar Mathea og Oliva í Garðinum